

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ДНЕВНИКЪТ НА ЕДИН ЛУД

chitanka.info

Четвъртък, 12.06.

Откритието, че не мога да излизам когато поискам, ми се отрази най-зле на психиката. Заведението е затворено, както за посетители, така и за нас, пациентите. Ха! Не че съм очаквал да се разхождат на свобода всички психари, с които съжителствам. Но и не смятам, че на мен ми има нещо, за да стоя затворен като убиец или рецидивист. Макар че от друга страна, никой луд не си признава, че е луд, както и пандизчията никога не е виновен, а е натопен. Понякога ми се иска да мога да се разтъпча из красивото Искърско дефиле. Ходили ли сте там? Красиво е. С тези скали, пещери, пролетната зеленина и напъпилите цветя.

Веднъж в седмицата ме пускат в градината на лудницата. Ох, грешка. Психиатрична клиника се казвало. Все едно има значение дали ще наречеш някой гей или педераст, луд или психичноболен. Имало и психично здрави. Къде сте ги видели, уважаеми доктори, бих искал да ви попитам? Аз и вас като ви гледам, яко ви пере сачмата. Лудницата в лудницата е пълна, ако ми позволите да се изкажа така. Смятам, че мястото не е лошо, но лудите са и в килиите, и в кабинетите. Хи-хи-хи! Май няма да показвам това писание на завеждащия отделението. Така или иначе, тъй като ме броят за луд, едва ли ще обърнат внимание на брътвежите ми.

Честно казано, седнах с идеята да опиша какво ми се случи, за да попадна в психото, но като гледам как не стигам до същината, не знам дали ще успея да ви опиша събитията, довели един обикновен човек до тази станция на самия ръб на действителността. Едва измолих листа и моливи, за да пиша. Излъгах ги, че така се чувствам по-добре и че по-лесно споделям тревожните си мисли. Глупаво е да се наричат мислите тревожни.

Ако знаеха как нощем усещам страха! Как той пъпли с малките си мъхнати крачета по тялото ми. Уж го усещам едва-едва, а някак приковава вниманието ми и го обзема. А после започва студената пот. Понякога крещя, но се научих, че няма смисъл. Никой не ми обръща внимание. Единственото, което постигнах, е да ми бият успокоителни. След тях няколко дни се чувствах като смазан от бетонобъркачка. Затова вече си трая. Стоя свит в леглото с ококорени очи. Стискам одеялото в юмруци и треперя. Очаквам го да дойде за мен.

Вечерите в лудницата са изключително забавни. След като ни донесат храната, настава тишина за няколко минути. Винаги чувам Страхил от съседната стая, който шумно мляска, а накрая се оригва. Винаги съм си представял, че така се оригва крокодил, след като е изял зебра например. Интересна е Страхиловата история. Битува мнението, че строителите са хора необразовани, хора прости, неуки. Ако това не важи за някого, то това е Страхил. Завършил е гимназия, обича да чете книги. Даже в университет е бил приет, но се отказал. Искал да работи с ръцете си. Казах му аз „Тè ти, брато, работа с ръце — сега клечиш тук като кукувица“.

Та започнал да работи по строежите. Всичко му идвало отръки. Не бягал от работата. И след няколко години се издигнал до началник бригада. Работата още повече го натиснала. Първи отивал на обекта, последен си тръгвал. Междувременно и жена си намерил. Вдигнали сватба, както пише по книгите. Три дни яли, пили и се веселили. Нанесли се в гарсонiera в „Младост“ и заживели щастливо. Тръгнало пак колелото на живота — от къщи на работа, от работа в къщи. Не щеш ли обаче, след три месеца булката надула корема. Всичко хубаво, ама докторът казал: „Чакайте го след 2 месеца“.

Не бил прост Страхил, сметнал две и две и разбрал, че обичната му женичка е кривнала от пътя, преди да се оженят. Развилнял се. Две нощи пил в кръчмата с приятели. Прибрал се накрая. Преглътнал обидата. Решил да го признае за свое.

Всичко хубаво, ама един ден се прибрал по-рано. Завалял дъжд и не било удобно да наливат бетон за основи. Отключил вратата и едва прекрачил прага — що да види. Едни черни лъскави чепици. Мъжки. Вдигнал поглед към закачалката. Черно кадифено сако. Пуснал торбата с хляб и кисело мляко. Изул си тихо патъците и по чорапи влязъл в кухнята. Някъде от далече чул тих смях. Отворил чекмеджето и бръкнал вътре. Когато се отдръпнал от кухненския шкаф, от ръката му се подавало 20-сантиметровото острие на ножа за месо, който си били купили с благоверната му, когато ходили до Троян като част от сватбеното пътуване.

Промъкнал се крадешком и надникнал през открената врата на спалнята. От това, което видял, пердето му паднало. Страхил никога не ми е описвал какво точно е видял, ама не е нужно, за да знаеш, че чужд мъж бил налегнал жена му и страстно я любел. Знам само, че оня бил

върху нея, а тя с гръб към него, защото когато прерязал гърлото му, не разбрала в първите секунди. Едва когато оцъкленият труп се свлякъл върху нея, се разпищяла. Тогава Страхил я хванал за гърлото, вдигнал я във въздуха, забил ножа няколко пъти в очите ѝ, докато спряла да мърда. Както той ми каза, просто искал тя да не поглежда чужди мъже. После избягал.

По-късно го хванали. Търкалял се по затворите, а накрая го освидетелствали и дошъл в лудото ни малко общество. Инак е добър човек, но бързо му пада пердето.

Понякога пускаха Страхил да се разхожда в парка към зданието. Обичах да вървя с него. Този човек виждаше всяка тревичка, всяка буболечка, попиваше всяко цветче. Можеше да стои като истукан с часове и да наблюдава как сойка строи гнездо или прелита и храни малките си. А когато виждаше катерица, се радваше като малко дете. Усмивка разтягаше устните му и той замръзваше, за да не я изплаши. Очите му се впиваха в нея и сякаш я рисуваха в съзнанието му.

Един път ми сподели, че наблюдава внимателно, за да може после, в стаята си, да си спомня света отвън. Или за да потисне спомена за убийството. Така мисля аз. Мисля също, че е добър човек. Просто лошото стечение на обстоятелствата го е вкарало в този грях, който никога няма да успее да изкупи. Господ понякога си играе с нас и ни мести като пионки по дъската на „Не се сърди, човече“. Но и да се сърдиш, няма как да се измъкнеш от блатото на злополучието.

В съседната стая-клетка се помещава Лудото Марче. Само веднъж успях да я видя, когато изпадна в криза и трябваше да я закарат в лазарета. Изведоха я с „дългите ръкави“. Изненадах се колко е възрастна и колко е плешива. Имаше тридесетина дълги косъма само. Страшилище ви казвам. Когато я извеждаха, виеше като вълк при пълнолуние и се мяташе. Ако ви интересува, Лудото Марче беше при нас, защото е убила внуците си. Били деца на Сатаната. Мен, ако питате, синът ѝ бе дяволът, ама нейсе... Та убила децата, защото ѝ миришели на сряра, когато се прибрала един ден.

После се разбрало, че наистина имало такава миризма, но защото правили бомбички с приятели. Обесила ги на закачалки в гардероба. Представяте ли си? Обесила ги сред роклите си. След няколко дни чак, синът ѝ забелязал липсата на децата, след като алкохолните изпарения се разнесли от главата му. Отворил гардероба и видял студените детски

телца с изцъкдени от ужас очи. Едното си било прехапало езика и той висял от ъгълчето на устата му. Ужас ви казвам! Та прибрали Марчето в лудницата, а след няколко седмици и синът ѝ си теглил въжето. Оттогава тя хептен откачи.

Но като казах деца, да се върна и на причината, заради която седнах да пиша.

Работех в едно издателство. Редактор. По цял ден висях на компа и четях безумни текстове, които трябваше да направя четими за широката публика. Шефът ми беше едно откровено лайно, заради което често оставах след работа. От скоро със семейството ми се бяхме нанесли в една малка къщичка в покрайнините на София. Около нея се извисяваха планински баири, зелени гори, тучни поляни... Идилия. Когато се прибирах в този наш оазис, забравях забързания свят, който притискаше с железни ръкавици душите ни.

Всяка вечер паркирах пред къщата, а синът ми тичаше със силни викове „Татии! Татии се прибра“ и се хвърляше в разтворените ми объятия. Аз го вдигах и го завъртах във въздуха, а после го занасях в кухнята, където жена ми ни чакаше за вечеря. Хапвахме, всеки споделяйки деня си, проблемите си, мечтите си... След вечеря слагаме малкия Томи да спи, жена ми миеше съдовете, а аз се затварях в кабинета, за да пиша ръкописа. Искях да напиша роман за живота, за всичко важно, което ни се случва. Роман, който да е чистата истина за смисъла на нещата. Не че вървяха работите, но работех всяка вечер над книгата. Кабинетът ми беше една малка стая в дъното на коридора на втория етаж. До него беше детската стая и банята с тоалетната.

Една вечер се прибрах, когато луната вече грееше пълна и бяла иззад дърветата. Хлопнах вратата на волвото и тръгнах по пътеката. Беше късно и Томи сигурно си беше легнал вече. Отнякъде се чу кукувица, а после и гарван се обади. Щурците свиреха в тревата, а в далечината се чуваше кучешки лай. Сенките бяха завили гората в одеяло от мрак, а тъмата пълзеше, прогонвана само от светлината на прозорците. Отключих входната врата и влязох. Събух обувките си и влязох в кухнята. Жена ми седеше на стола, а пред нея имаше чаша вино.

— Здравей, скъпи — стана и ме целуна по бузата.

— Здравей, как си?

— Малко уморена. Малкият е капризен. Пратих го да си легне, защото ми се струва, че има температура.

— Дано не се разболява — казах.

— Дано. И аз не се чувствам много добре. Май ще се качвам да полегна.

— Да, мила, добре. Аз ще си сипя чаша джин и се качвам в кабинета малко да поработя.

Тя се усмихна и ме потупа:

— Моят писател — усмихна се и излезе.

Бръкнах в скрина и извадих една водна чаша, която напълних до половината със сода, а другата половина с уиски. Не знам колко време писах, но странен шум отклони вниманието ми от компютъра.

Скrrrrrrrrръц!

Сякаш някой нещо местеше в съседната стая. А съседната беше тази на Томи. Станах и тихо излязох от кабинета. Надникнах в детската стая. Там лампа с Мики Маус хвърляше призрачни сенки по стените. Томи седеше свит в леглото, вдигнал одеялото до брадичката си.

— Хей, юнак, защо не спиш?

Детето ме погледна с облекчение.

— Тати, има нещо под леглото.

— Пак ли, момчето ми? — приближих се аз. — Нали миналата седмица гледахме?

— Да, ама сега пак е там.

— Хайде, Томи, знаеш много добре, че там няма нищо. — Седнах на ръба на леглото, а погледът ми падна върху гардероба.

— Защо не си затворил вратата на дрешника?

— Беше затворена, тати. Сигурно нещо е излязло от там и е влязло под леглото.

Погледнах го и го потупах:

— Стига вече, момче. Голяма фантазия имаш, но сега е време за сън. Лягай и заспивай. Виж и Мики Маус те пази.

Детето не бе много сигурно и изглеждаше уплашено, но чак сега си давам сметка за това. Сега, когато стоя затворен в тази стая и си спомням всеки един миг от този ден.

Сряда, 25.06

Няколко дни всичко беше наред. Прибирах се от работа и жизнерадостното „татииии“ ме посрещаше. Вечеряхме и се усамотях в кабинета си. Писането не вървеше. Сякаш се опитвах да извадя историите от плаващи пясъци. Вечерите се превърнаха в трудно поносим времеви интервал, който започвах да запълвам с Джим. Стария ми приятел Джим Бийм. Какво ли не бих дал, да имам една бутилчица тук. Някак по-спокойно щях да преживявам избухванията на Лудото Марче, стоновите от другата стая, от която не бях виждал никога да извеждат някого. По-лесно щеше да бъде и да гледам как докторът се забавлява със сестрата вечер.

Старият очилатко имаше кабинет точно в дъното на коридора и когато се засече със Зола (не знам защо наричахме сестра Силвия така), оставяше нарочно откритата вратата, така че в огледалото се виждаше точно какво правят двамата мръсници. Освен мен, май само Страхил ги виждаше, защото ми е споделял колко обича големите цици на бялата престилка.

Но да се върна там, откъдето започнах... Все по-често и по-често се отдавах на флирт със стъклото и по-точно кехлибара в него. След това ставах и надниквах в стаята на сина ми. Обикновено той спеше свит с гръб към вратата, а шарената лампа хвърляше светли петна по стените и тавана, сякаш героите на Дисни се гонеха цяла нощ. Притварях леко вратата му, за да не ме чуе, докато мия зъбите си и се шумувах в леглото до съпругата си. Всяка вечер едно и също, докато...

Вторник, 01.07

Бурята се изви изневиделица. Стоях на прозореца и гледах как дърветата се огъват до земята, сякаш се прекланят на невидимия господар на стихииите. Шляпането на камшика му се носеше във въздуха и човек се чувстваше някак малък и нищожен. Като мишката, която се хваща в капана с разбит гръбнак, като мравката, която настъпвате всеки път, когато отивате на работа, или като деца горите с лупа, улавяйки слънчевите лъчи.

Мразех такива бури, които изпълваха въздуха с нажежено напрежение, сякаш лава залива цялото ви тяло. Стоях и гледах през решетките бурята. Представих си и морето, което издига огромни вълни и подмята в обятията си лодка, докато я потопа след дълга и мъчителна борба. Като децата, които играеха с муха — първо ѝ късаха крилата, после краче след краче, докато остане жив труп. Накрая се смиляваха и я смачкваха. Така и морето си играе с моряците.

Радвам се, че не живея в морски град. Мразя вода. Мразя бурите. Мразя да се чувствам самотен. Мразя. Направо беснея, когато се чувствам сам. Искан ми се да изляза и да бягам през стихията, докато падна мъртво уморен и водата на дъжда отмие злостта от мен. Не че има значение. Когато природата стовари гневния си юмрук върху ни, нищо няма значение. Само един се е преборил с нея и то с помощта на господ. Ной, имам предвид. Но толкова мразя бури. Обзема ме гняв. Изконен, неконтролируем гняв...

Сряда, 02.07

Снощи са ме вързали. Явно съм изпаднал в „моето състояние“. Имам рани по главата и ръцете.

Днес служителите ме гледат странно. Дочух, че на първия влязъл санитар съм счупил ръката. Хак му е, като се занимава с мен. Полудявам, когато се опитват да ме усмирят. Сякаш могат да усмирят бесен вълк.

Четвъртък, 11.07

Една вечер, след като бях полял достатъчно липсата на талант или защо не — за вдъхновение, отново чух странен шум от съседната стая. Станах, нахлузих чехлите си и отидох към вратата на момчето. Тя бе открената, а отвътре се процеждаше светлина от лампата му. Погледнах и го видях свит върху леглото. Косата му бе полепнала по челото, а очите му се взираха в мрака.

- Хей, момче, какво правиш?
- Тихо, тате, той е тук!
- Кой е тук, миличък?
- Той.

— Да не би да си имаш въображаем приятел? — Не беше рядко деца на неговата възраст да си измислят някой, с когото говорят, играят, който ги разбира и е... а бе, на техния акъл.

— Не. Тате, той е долу — и кимна под себе си.

Сега разбрах — страхуваше се от тъмнината под леглото. Влязох смело и се приближих:

— Виж сега. Ще ти покажа, че няма нищо отдолу.

Паднах доста тромаво на четири крака и вдигнах с лява ръка чаршафа, за да надникна наистина.

Тогава го видях. Томи! Томи бе под леглото. Томи, но с големи очи, жълтеещи като пламък от гробищна свещ, бяло восъчно лице и черни като нощта коси.

— Хей, как успя толкова бързо да се шмугнеш под леглото, малкия! — надигнах се и видях, че синът ми не беше мръднал от леглото.

След това съм загубил съзнание. Свестих се от ледената вода, която съпругата ми изливаше в лицето ми. Надигнах се и излязох, а тя ме последва.

— Какво стана? Изглеждаш като парцал. — После сбърчи нос и добави: — И смърдиш на бъчва! Помолила съм те, да не се наливаш пред детето.

Прекалено шокиран бях, за да реагирам на последната ѝ реплика.

— То беше там.

— Кое *то* е било там? Детето ти *то* ли е? — изригна тя.

— Не, не Томи, то!

— Скапан пияница. Разкарай се и ще говорим като изтрезнееш.

Избута ме от спалнята и тресна вратата. Проснах се на канапето, но заспах чак сутринта. Сутринта, обляна от слънчеви лъчи, които прогониха мрака изпод леглото на Томи, който се бе настанил в душата ми. Ах, синчето ми. Милият ми Томи. Защо не му повярвах! Защо?!

Петък, 11.07.

Петък беше ден за разходки в малкото ни сплотено общество. Дватама със Страхил излязохме по едно и също време, а надзирателят на излизане подхвърли:

— И да не правите простотии, момчета!

Показах му среден пръст.

Времето бе прекрасно. Тихо спокойствие, обляно от жарки слънчеви лъчи.

— Най-накрая, братле. Едвам изчаках да дойде времето за разходка — усмихна се Страхил и за миг помислих, че той не може да е убиец. Такава искрена и детска усмивка.

— Искаш ли цигара?

Той само кимна. Бръкнах в джоба на ризата и извадих смачкан пакет, от който той си взе папирос и запали.

Тръгнахме покрай сградата, така че да я заобиколим и да отидем до брега на реката. До самата вода нямахме достъп, но пък от оградата се виждаше клокотещия Искър, бързеите, водомерките, които препускаха, плъзгайки се по спокойната вода, а от време на време и гърба на някоя пъстърва.

Днес за първи път Страхил ме попита защо съм влязъл в лудницата. Какво можех да му кажа? Нищо. Не бях убиец. Просто бях видял сина си под леглото. Един различен син от моя Томи. Другарят ми разбра, че темата не ми е приятна и каза:

— Знаеш ли... Не съжалявам, че утрепах тая моята курва. Яд ме е само, че утрепах дрисльото. Какво е виновен той, че я е сърбяла пътката! Обаче тогава не мислех.

— Човече, не казвай на никого, че не съжаляваш. Ще вземат да те пратят в затвора.

— И какво като ме пратят. По-добре там. Все някой ще ме убие. А тук ще седя до старини. Ще гледам света, природата, влаковете, които карат всеки в неговия си път и съдба. И ще се проклинам. Цял живот.

— Няма смисъл. По-добре тук. Ще изкукаш на спокойствие. — Двамата се разхилихме глупашки.

— Знаеш ли, че историята ми не свършва тук. Не свършва с белезниците и „Имаш право да мълчиш...“.

Умълчах се. И да го питам, и да не го питам, все тая. Ако иска ще разкаже, а ако не... здраве да е. Без това имам на главата си проблеми. Ха-ха-ха, не проблеми, а къси съединения. Но Страхил продължи:

— Оставих телата така едно върху друго. Облени в кръв. Мушнах ножа в джоба си и излязох. Нищо не виждах. Просто като робот отидох до колата и запалих. Карал съм като на автопилот. И

привечер бях във вилата на село. Не ме питай как се озовах там. Нямам представа. Просто отворих очи и бях паркирал пред вилата. Тази вила е стара моя любов. Не съм ти разправял, но всеки припечелен лев влагах в нея. Малка къщурка е, но изпипана. Толкова много уют имаше в нея. Жена ми никога не бе стъпвала там. Ходех там винаги сам. Сам работех. Сам я правех. Беше си моето убежище. Зад двора започваше гората — с големи борове, които шумяха при по-силен вятър. Чуваха се почуквания на кълвачи, катерички прескачаха от клон на клон. От време на време орли се виеха в небето.

Страхил смукна от цигарата. Изгори си пръстите, изпсува и захвърли фаса.

— Тоя път беше тихо. Нямахме звук ни в клоните на дървесата, нито птици пееха. Слязох. Чувствах се уморен. Смъртно уморен. Влязох в къщата и се проснах на леглото. Мимоходом видях един гарван на прозореца. Гледаше ме с жълтото си око. Чернотата на зеницата му премина в бездната на съня, в който пропаднах.

... Сънувах огромно, безкрайно поле. Осеяно с различни по големина камъни. Някои бяха черни, други сиви, трети бели. Някои бяха с остри ръбове, а други — заоблени, сякаш водите на безвремието ги бяха загладили. Небето бе оловно (клише, за жалост вярно) и надвиснало над полето с почти осезаема тежест. Между скалите се белееха кости и оцъкдени към нямото и бледо слънце черепи, кръв и меса, разхвърляни като парцали край кофа за боклук. Тук-там имаше трева, която бе проскубана и пожълтяла. По-скоро мъртва, отколкото жива. И тишината, която остава след като мине косата на качулатата гостенка. Единствената жива твар бе черен гарван. Кацнал на огромен къс скала, той ме гледа с жълтото си око.

— Граааааа!

— Граааааа!

Аз вървя бос. Камъните режат краката ми и кръвта ми се стича по земята, но съм прикован в този поглед.

— Грааааа!

— Тоооооо-грааааа!

— Ми-граааааааааа!

Чувам го как грачи, а дори не движи човка!

— Томиграааааааааааа!

Вървя, а кръвта ми изтича. Отпадам, а нито се приближавам, нито се отдалечавам от него.

— Елаааааа-грааааааааа!

— Томиграааааааааа!

Навеждам се и вдигам с последни сили камък, който запращам по черната птица. Все едно във вакуум се движи парчето скала и пада безполезно на няма и метър от мен.

— Граааааааааааааа!

Излишно е да казвам, че като чух името „Томи“ полудях. Стиснах Страхил за рамото:

— Какво си чул? Какъв Томи?

Той се сепна:

— Не знам, това име. Не познавам Томи.

— Томи е синът ми, копеле, какво си направил. Томи е синът ми!
— нахвърлих се върху човека до мен.

След удара с палка изпаднах в черната дупка — беззъба паст на лудостта ми.

Събота, 19.07

Събудих се буден, колкото и странно да звучи. Гарванът грачеше край мен и пляскаше с криле надавайки дрезгави кръсъци: „Граааа-то!“, „Граааа-ми!“!

Бях вързан, устните ме боляха, ръцете и краката ми бяха изтръпнали. Извиках „Махай се!“, но той остана, кацнал на рамката на леглото ми.

Лудото Марче се разсмя от съседната стая:

— Грааааааг ли е при теб! Ха-ха-хха, *граааа*! — учудващо сполучливо го изимитира тя.

— Млъквай, кучкоооо! *Млъквай!*

Чух шумолене иззад вратата и тих шепот.

— Млъкнете изчадия. Млъкнете!

Вратата се отвори и влязоха двама санитарии и сестрата, която държеше 500-кубикова инжекция.

— Курво, махни се оттук! Гарваните да те вземат! — Иглата проби кожата ми, а болката от вливането на течността ме парализира за миг. — *Да ти изкълват очите дан...!*

После изгубих свят.

Четвъртък, 21.08

След няколко седмици нещата се наредиха горе-долу. Спряха да ме упоаят с наркотици. Но пък ми докараха зверско главоболие. Все едно постоянно рушаща се крепостна стена се срива в главата ми и грамадни гранитни отломки премазват мозъка ми. Наркотиците са лошо нещо. Не разбирам хората, които ги взимат доброволно. Няколко пъти даже ме пускаха на двора. Сам. Без Страхил. Ходех и мислех за гарвана. Мислех за Томи.

Но не ви разказах какво стана у дома. Как мило звучи „у дома“. Топло, сигурно място, където знаеш, че ще намериш заслон в бурята. Докато осъзнаеш, че домът ти е в окото на бурята.

След няколко дни отново се повтори ситуацията с леглото. Но този път бях трезвен. Чух, че синът ми тихо стене в стаята си и отидох на пръсти. Видях го завит през глава. Приблжих се.

— Миличък, защо си се увил така? — протегнах ръка и дръпнах одеялото. Но там не беше Томи, а онова нещо. Със сплъстената коса, бялата кожа, тънките безкръвни устни и зловните очи, които ококорено и предизвикателно ме гледаха.

Отскочих назад и паднах по задник, спъвайки се в количката с дистанционно на детето, която му бяхме подарили за Коледа. Все едно дядо Коледа му я бе донесъл. Лъжем децата си от най-ранна детска възраст. Няма добър белобрад старец, а само индустрия, която използва празника, за да трупа милиони и милиарди от желанията на малките деца.

Паднах и премигнах няколко пъти. То беше в леглото на сина ми. Бавно протегна крак и стъпи на земята. Беше босо. Краката му бяха толкова слаби, но жилести. С изпъкнали вени и грозни, жълти нокти. Зад крака, стъпил на земята, мярнах лице в тъмното, под кревата. Там беше моят Томи. Беше се сврял там, докато изчадието лежеше в леглото, което аз бях купил за него, което жена ми застилаше с прани сини чаршафи с приложения от „Колите“ на Дисни, което трябваше да

осигури спокойствие на детето, където моя син трябваше да спи, за да има сили да играе, да учи, да твори, да изживее *детството* си. Побеснях. Черна завеса... (да, завеса, не перде) падна пред очите ми.

Хвърлих се с вик към изчадието, стиснах го за крехкия врат и го вдигнах във въздуха. С един скок прескочих леглото, докато то се гърчеше в ръката ми и го изхвърлих през големия панорамен прозорец. Стъклото се счупи с трясък и тялото излетя. Задъхан и потен стоях пред отворената паст, през която нахлу хладен нощен въздух. Помня, че видях луната. Оглозгана и жълта като напикани гащи на старец. Обърнах се и прекнах пред леглото. Повдигнах крайчето на висящия доземи чаршаф.

— Томи, приятелче, ела, момчето ми. Всичко е наред!

Омразната реплика, толкова използвана в хиляди филми, се търколи от устата ми. От мен да знаете, когато чуете от някого „всичко е наред“, то това значи, че нищо не е наред. Нищо!

За това мислех, докато се разхождах в градината на лудницата. Мислех и за Грааг. Така го беше нарекла Лудото Марче. Боже, какво се случваше. Да не би наистина да бях дал „накъсо“. Трябваше да говоря с нея. Трябваше да говоря и със Страхил. И те го бяха виждали, и те го бяха чували. Грааг!

Срещата с тях, обаче, нямаше да стане лесно. Не ни пускаха по едно и също време, а и никога не бях говорил с Марчето. Не знам дали тя би искала да говори с мен, но имах чувството, че да. Грааг я тормозеше и нея. Изчаках да дойде смяната на докторчето коцкар и когато се затвори с дежурната сестра в кабинета (след като първоначално остави вратата отворена, за да видим всички какво се случва), извиках тихо на Страхил. Не ми отговори. Сръдльо.

След няколко минути го чух:

— Какво искаш, дивако?

— Каза ми за гарвана миналия път. Помниш ли?

— Как да не помня, след това ти полудя и...

— Да, да, знам — прекъснах го аз. — Разкажи ми за него.

Последва неколкоминутно мълчание. Вече мислех, че нищо няма да науча от доскорощния си приятел, когато той най-накрая отвърна:

— Не мога сега, човече. Вчера пак ме навести.

— Къде те навести? Какво имаш предвид?

— Ами, първо чух почукване по стъклото. Мислех, че е завалял дъжд и бие по стъклото. Но после, след като продължи и се усилваше, се надигнах и го видях. Жълтото око, което надничаше. Въпреки че бе тъмно в стаята съм сигурен, че ме гледаше. И ме виждаше.

— Често ли го виждаш?

— Какво значи често, дивако? Нищо освен някакъв времеви интервал, измерващ кога ще дойде края.

— По дяволите, човече, колко често го виждаш? Колко често идва? Кога започна да идва?

Страхил отново помълча няколко минути.

— Преди да се случи онова — каза най-накрая.

Знаех, че говори за убийството.

— Грааг почна да ми се явява докато шофирах. Един път едва не се забих в дърво. Кацна на предното стъкло и въпреки че карах със 100 км/ч нито една перушинка не помръдваше по тялото му. Седеше и ме гледаше с жълто око. А зеницата му сякаш ме изяждаше... не, по-скоро сякаш ме заливаше с мрак. Усетих омразата му. Усетих, че би ме изкълвал до смърт, че би се хранил с мен цяла вечност. — Чух го как се изсеква, а после продължи: — След този случай идваше почти всяка нощ. Кацаше и ме гледаше. Издаваше този противен звук „Грааг“. И сякаш казваше „мрааак“. Някак... някак просто ме накара онзи ден да се прибера по-рано от предвиденото. И докато убивах, го чувах как пляска с криле пред прозореца и екзалтирано грачи. „Грааграаа-браво“, „граааага-убийггrrррооо“!

— А после?

— Какво после? После съм ти разказвал.

— Да, знам, имам предвид после продължи ли да идва?

— Рядко. Колкото да знам, че не ме е забравил. Че е тук и ме гледа.

— Какво стана, след като отиде във вилата си? Предния път стигна до там?

— Да... — Страхил замълча. — ... и тогава ти полудя!

Сведох глава.

— Извинявай, човече. Разбери ме. Томи се казва синът ми.

Помълчахме. Зелените листа на дърветата шумяха в тихия полък. Живинките в тревата пъплекха, всяка в своята си задача. А ние седяхме,

сякаш времето бе спряло. Сякаш бяхме камъни в река, която продължава своя път покрай нас, докато бавно ни отмива. Безвремието е странно нещо. Може за секунда да усетиш чувството за безвремие и тази секунда да ти се стори години. Толкова много неща могат да се случат в тази секунда.

Знаете ли, че например за една секунда се случват 9 192 631 770 трептения на атома на цезия? Аз дори не мога да изговоря това число, по дяволите. За секунда светлина може да обиколи екватора седем пъти. За секунда във вселената се раждат 4 хиляди нови звезди, умират двама души и се раждат 4 бебета! А толкова секунди пропиляваме през живота си. Колко секунди не сме дали на близките си? Колко секунди сме били ядосани? Ще кажете „секунда е това, човече“, а аз ще ви кажа „вечността е синтезирана в тази секунда“.

Изгубих се. Нямах нищо. Нямах дом, който градах с години, нямах семейство, което исках цял живот. Всичко изгубих за една секунда. Заради Грааг!

— Томи, приятелче, ела, момчето ми! — надникнах под леглото.

Първоначално нищо не видях, защото беше тъмно. Лампата на сина ми не хвърляше достатъчно светлина.

— Хей, Томи, излез. Лошото момче го няма!

Нищо. Изправих се и отидох до вратата. Щракнах ключа на лампата. Осемдесетте вата обляха стаята и прогониха тъмнината.

Извиках отново:

— Хайде, Томи, ела!

Той не излизаше. Притесних се. Наведох се отново и повдигнах покривалото. Отдолу. Нямахше никой. Никой!

Страхил ме побутна. Бях задрямал.

— Хей, дивако, как може да спиш?

Озърнах се глуповато:

— И аз не знам. Просто се замислих.

— За Томи ли?

— Да. — Станах рязко. — Хайде да се прибираме. Друг път ще ти разкажа.

Комшията по килия се надигна и тръгна с мен. На влизане охраната ни пребърка. Всеки път мислеха, че кой знае какво можем да намерим навън и да внесем в „пансиона“. Когато ми бръкна в джоба, ръката на мъжа за миг замръзна и на лицето му се изписа изненада. Извади я и отвори юмрук. В него имаше черно перо.

— Е, предполагам, че с едно перо няма да можеш да се самоубиеш — захили се мазно копелето.

Двамата със Страхил гледахме със смразени лица. Черното перо бе от гарван. Без никой да ми казва, това бе съобщение от Грааг.

Затвориха ме в килията. Малко по-късно донесоха вечерята, която не побутнах дори. Бях сложил перото на прозореца и го гледах, седнал на мръсния дюшек. Грааг! Защо под леглото нямаше никой?

Знаете ли, че точно заради това започнах да пиша този дневник. Не си спомням какво стана, след като видях празното пространство, където трябваше да е Томи. Нямам грам спомен. Все едно някой го е изтрил с гума. Колкото и да напъргам скапания си от лекарства мозък, толкова по-трудно ми е да разбутам мъглата, обвила този момент.

Изгубих се сам в спомените си. Всички тези разкази, всички тези преживявания, всички тези „Граа“ ме заблудиха. Така мислех тогава! Така мисля и сега.

Стъмни се. Тишината бе изпълнила и съседните килии. Сякаш всички чакаха да видят резултата от тази злокобна томбола. При кого ще се появи гарванът? „Уважаеми дами и господа, имате уникален по рода си, единствен шанс да се срещнете със злото. Кой ще спечели? Ще разберем след минути, а сега реклама!“

Стъмни се и угасиха лампите. Останаха само няколко крушки в коридора. Надигнах се. Целите ми крака бяха изтръпнали от няколкото часа седене и виране в перото. Надникнах през прозорчето. Чух тракане откъм прозореца. Знаех какво е това! Извърнах се, очаквайки да видя жълтото око и черните лъскави пера. Но просто валеше дъжд. Капките се стичаха по листата на ореха под прозореца и капеха тежко-тежко по перваза. Несъзнателно и за мен, отдъхнах.

— Не е при мен — чух да шепти Страхил. — Не е идвал от няколко дни.

— И при мен не е — отвърнах аз.

— Но ще дойде — обади се Лудото Марче. — Той винаги идва.

Този път гласът ѝ звучеше нормално. Като на жената, която пътува в автобуса до вас, стиснала в скута си дамска чанта. В която крие окървавен нож.

— Откъде знаеш, Марче? — попитах я.

Чу се приглушено скърцане, което наподобяваше смях.

— Той винаги идва!

— Ти виждала ли си го?

— И питаш. Той мирише на сяр! Всяка нощ го усещам. Близо до мен. Сякаш е толкова близо, че усеща дъха.

— Кога го видя за пръв път? — попитах аз.

— Кога? Един ден, докато децата бяха на училище. Той долетя и кацна на площадката на стълбите пред вратата. Аз бях седнала и чистех боб за вечеря. Чух пляскане на криле и той кацна. Близо до мен. Нямаше и метър. Помислих си: „Каква нахална гарга“. Тогава го видях и разбрах, че това не е проста гарга. Тогава изграчи. Сякаш тръбите на Йерихон ме блъснаха в ушите. Загубих съзнание. Когато се свестих — разбрах какво съм направила с децата. После ме обвиниха. Никой не искаше да чуе за него. Показах им пера, площадката бе пълна с тях. Показах им и че ми е текла кръв от ушите, явно от крясъка му. О, боже, те ме изкараха убийца. Та аз обичах тези деца. Аз... обичах... ау-у-у-у-у-у. — Лудото Марче започна да вие, но историята ми бе ясна. Гласът ѝ се извиси до фалцет и след минути довтасаха санитарите. След тях и сестрата с успокоителните. Още не се бе закопчала, циците ѝ се люлееха като презрели пъпеши.

Заспах.

Около мен имаше камъни. Стари камъни, покрити с мъх и смола. Разположени бяха в кръг около мен. Станах и видях, че е спирала. Около мен бе най-тесният кръг, а аз бях в центъра. Сякаш призован демон.

Къде се намирах? Червената земя наоколо не беше изобщо някое място на планетата ни. Бях сигурен. Чувствах се замаян. Сякаш атмосферата бе рядка. Чух далечен шум. В следващия миг ме облъхна най-горещия вятър, който съществува. Все едно отваряте вратата на фурна, в която печете на 300 градуса. Паднах назад, почти без глътка въздух.

— Хей, ела бързо!

Огледах се. Не виждах откъде идва гласа. Очите ми смъдяха.

— Насам!

Тогава мярнах една ръка над земята. Затичах се в посоката. Отново чух далечния шум, който предшестваще топлинната вълна, която ме заля. Имах чувството, че въпреки усилията, все едно плувам в смола.

— Бързо!

— Опитвам се — изсъсках без дъх аз.

Горещият вятър ме блъсна, залитнах напред и паднах в някаква дупка. Зад мен се хлопна нещо и някой изпсува. Разтърках рамото си и се обърнах. Пред мен стоеше Томи!

... Наведох се отново и повдигнах покривалото. Отдолу. Нямаше. Никой!

— Томи, *Томи-и-и-и!* — изревах с цяло гърло аз.

Жена ми влетя в стаята и се развика какво е станало, какво съм направил, къде е момчето ни. Видя счупения прозорец. Изпищя и се втурна надолу. Затичах се след нея. Когато стигнах до мястото под прозореца, тя вече бе там. Стоеше навела глава. Мълчалива. И някак... тиха. О, боже, ако знаех!

Приблжих се плахо и надникнах. На земята, по гръб, със странно извит врат, лежеше синът ни. Милият, добрият Томи. Нашето ангелче! Извих с толкова болка в гърдите, че имах чувството, че ще изплюя гнусната си черна душа. Тогава видях перото зад главата на телцето, посегнах да го взема с трепереща ръка и насълзени очи, когато жена ми каза съвсем тихо:

— Да не си посмял да го докоснеш отново!

В очите ѝ се четеше болка, скръб и жестокост. Сигурен бях, че би ме убила бавно и мъчително, защото смята, че аз съм го убил. Колкото и да се опитвах следващите дни да ѝ обясня, че съм изхвърлил изчадие, а не Томи, тя не ме чуваше. Затваряше телефона. Мразеше ме. Не я обвинявах. Просто ми беше мъчно за Томи и за живота, който имахме тримата заедно. Бяхме щастливи. А със смъртта му си отиде всичко. Отиде си по-добрата част от мен. Остана само един луд дивак. Сам на света.

Затова, когато видях в тази дупка да седи срещу мен Томи, аз реших, че съм умрял. Прегърнах го и се разплаках като малко дете. Галих го, прегръщах го, роших косите му, отдалечавах се, за да погледна в невинните му очи, които ми липсваха с години, после пак почвах да хлипам и да го прегръщам. След време явно му омръзна, защото ме избута с ръка:

— Тате, стига, нямаме време за това.

— Как нямаме време? Томи, ние сме в безвремието. Вече само вечността е пред нас. Ще сме вечно заедно, мило мое дете.

— Тате, ние не сме мъртви — каза той. — Поне *ти* не си... Все още.

Това ме изненада.

— Томи, какви ги разправяш, миличък?

— Слушай сега, тате, слушай, защото няма време. Ще ти доведе още хора, ще видиш и чуеш доста неща, а после трябва да действаш. Само ти можеш да го спреш. Само ти. И всичко ще бъде наред.

От тъмнината излязоха две деца — момче и момиче — рижи, с лунички. Колкото и да бе голяма възрастовата граница, не можех да не видя приликата с Лудото Марче. След тях за ръце излязоха мъж и жена — без да ми казват разбрах, че са „Страхиловата“ двойка прелюбодейци, след тях се появиха още няколко мъже, жени, деца... А Томи ми каза, че всички са жертви на игрите на Грааг. Всички са мъртви, заключени на това проклето място от злия гарван. После ми дадоха една торба.

Томи каза:

— Като дойде време, я отвори и всичко ще се нареди.

— Кога ще се видим, момчето ми? Не искам да се връщам. Няма живот за мен, след като... след като... — Тук гласът ми ме предаде.

— Скоро, скоро ще се видим. Тръгвай сега.

Всички души помахаха с ръце и излязох от дупката.

Върнах се в средата на каменната спирала и зачаках. Чух шума. Вятърът ме връхлетя. Загубих съзнание.

Стаята — килия — бе все същата. Матракът все така мръсен, но аз вече бях друг. Бях видял моя Томи и помнех какво ми прошепушна, докато излизах от дупката.

„Не ти ме уби, тате, Грааг ме уби.“

Това ми даваше сила. Торбата се бе превърнала в една малка кесийка, която намерих в джоба си. Чух изщракване. Вратата се отвори. Предпазливо надникнах навън. Нямаше осветление, а вече сумрак се промъкваше из ъглите и свиваше легло. Страхил също се измъкна от килията си, а след него бос крак подаде и Лудото Марче.

— Какво става, дивако? — попита ме Страхил.

— Не бойте се. Вървете след мен!

— Не усещам сярата. За първи път не усещам сярата — каза Марчето.

Тръгнахме по коридора. Стаята на доктора бе с отворена врата. Надникнах и го видях — гол, черен и полуразложен труп, който ритмично клатеше едрогърдата сестра, която сега бе просто череп с коса върху сбръчкано като пергамент тяло. Чуха ни и се извърнаха в един миг и двамата. Устите им зейнаха и змийски езици се протегнаха от тях.

Двамата се откъснаха от сладта и тръгнаха към нас със зли изражения на лицата си.

Страхил пристъпи напред. Беше извадил ножа. Бях сигурен, че това е ножът, с който е заклал прелюбодейците. Замахна и го заби в слабините на доктора, който падна с отвратителен гъргорещ звук. Лудото Марче се приближи до сестрата и обви кокалести пръсти около шията ѝ. Бях сигурен, че точно така е удушила децата, заслепена от Грааг.

В кабинета останаха два трупа. Излязохме на двора и се огледахме.

Чух шум. Надигна се вятър. Не толкова горещ като в отвъдната земя, но все пак топъл. Прикрихме очи с ръце и след миг видяхме Грааг.

— Къде отивате, твари безполезни? Къде отивате гниди на гъза на вселената? Роби мои, върнете се!

Сякаш нещо се опита да ме побутне, за да се върна обратно. Краката ми почти сами тръгнаха обратно към килията.

Страхил бе паднал, а Марче се държеше за главата и виеше. От ушите ѝ шуртеше кръв.

Бръкнах в джоба и извадих кесията. Жълтото око на Грааг ме гледаше. Отворих я. Хиляди черни пера излетяха от нея, завихриха се

около птицата все по бързо и по-бързо. Самият Грааг започна да се върти с отчаяни писъци. Скоро неговите пера започнаха да се отскубват и да политат с рояка, даден ми от Томи.

Грааг се разпадна разкъсан от перата, които бе оставял при всяко едно свое убийство. Вятърът утихна. Помогнах на Страхил и Мария да станат. Тримата тръгнахме бавно по пътя, обратно към света. Три намерени души.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.